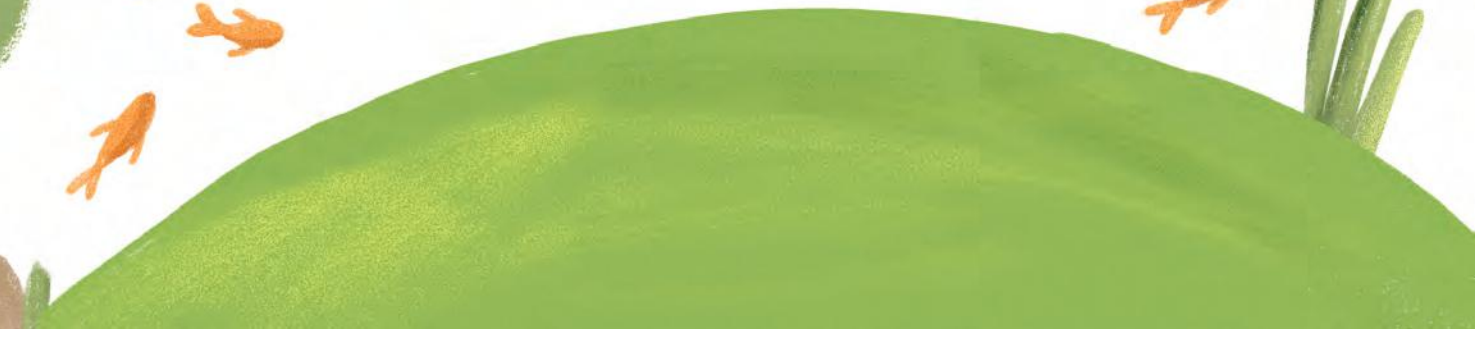

Kitabın Sahibi

Zaman Treni

Geceleri hiç gökyüzüne baktınız mı? Sanki bir el gökyüzünü siyah sulu boyayla boyamış, üzerine rengârenk parlayan minik yuvarlaklar çizmiştir.

Eğer çok dikkatli bakarsanız, mor renkli böğürtlen şeklinde şirin bir gezegen görürsünüz. İşte orası kahramanımız Tiktak'ın yaşadığı gezegendir.

Tiktak'ın gezegeninde, her işin bir vakti vardı. Saat üçte yapılması gereken bir işin dörde kaldığı ne görülmüş ne de duyulmuştu. Çünkü insanlar, zaman treninin kaçınca bir daha geri gelmeyeceğini çok iyi bilirdiler.

Zaman treni, neşeli düdüğüyle etrafı şenlendirirdi:

“Tik tak! Saatine bak! Çalışma vakti geldiii!” Bunu duyanlar, zaman treninin bir sonraki tekerlemesini duymanın heyecanıyla işlerini yaparlardı.

Aradan yıllar geçti, Tiktak büyüyüp kocaman bir adam oldu.

Güzel bir günde başka bir gezegende yaşayan arkadaşını ziyaret etmeye karar verdi. Yeşil renkli küçük bir kamp çadırının üzerine bağlanmış sayısız balonla gezegenler arasında zıplayarak hareket eden aracına bindi. Emniyet kemerini taktı. Çadırın haritasından gideceği yeri işaretleyip;

“Tik tak! Saatine bak! Yolculuk vakti geldiii!” deyince balonlu çadır, neşeye zıplamaya başladı. Yolculuk boyunca geçtiği yerlere ağaç tohumları fırlatıyordu.

Fakat o da ne! Balonlu çadır bir anda zıplamayı durdurdu. Bu güzel yolculuğun neden kesildiğini merak eden Tiktak bir de baktı ki yakıt deposu bomboş. Balonlu çadırın yakıtı, çevreye zarar vermeyen özel bir bitkiden yapılıyordu. Şimdi o bitkiyi bulması gerekecekti. Çadırdan indi, en yakın gezegene doğru yol aldı.

Fakat bu gezegende bir tuhaflık vardı. Ağaçların bazıları “Meyvelerim olgunlaştı. Hâlâ kimse toplamadı.” diye üzülürken bazıları da “Benim meyvelerim daha olgunlaşmadı.” diye üzülyordu.

Az ileride hanımın biri, “Keşke dün bu kadar uyumasaydım. Şimdi işlerimi nasıl yetiştireceğim?” diyerek ağlıyordu.

Kocaman dallarından şekerler sarkan ağacın dibinde oturan düşünceli adama ilişti sonra gözü. Belli ki onun da bir sıkıntısı vardı.

Tiktak, gördüklerine hayret etti. Buradakiler ya geçmişteydi ya da gelecekte. Yaşadıkları zamanı kimse düşünmüyor muydu? Yoksa burada zaman treni yok muydu?

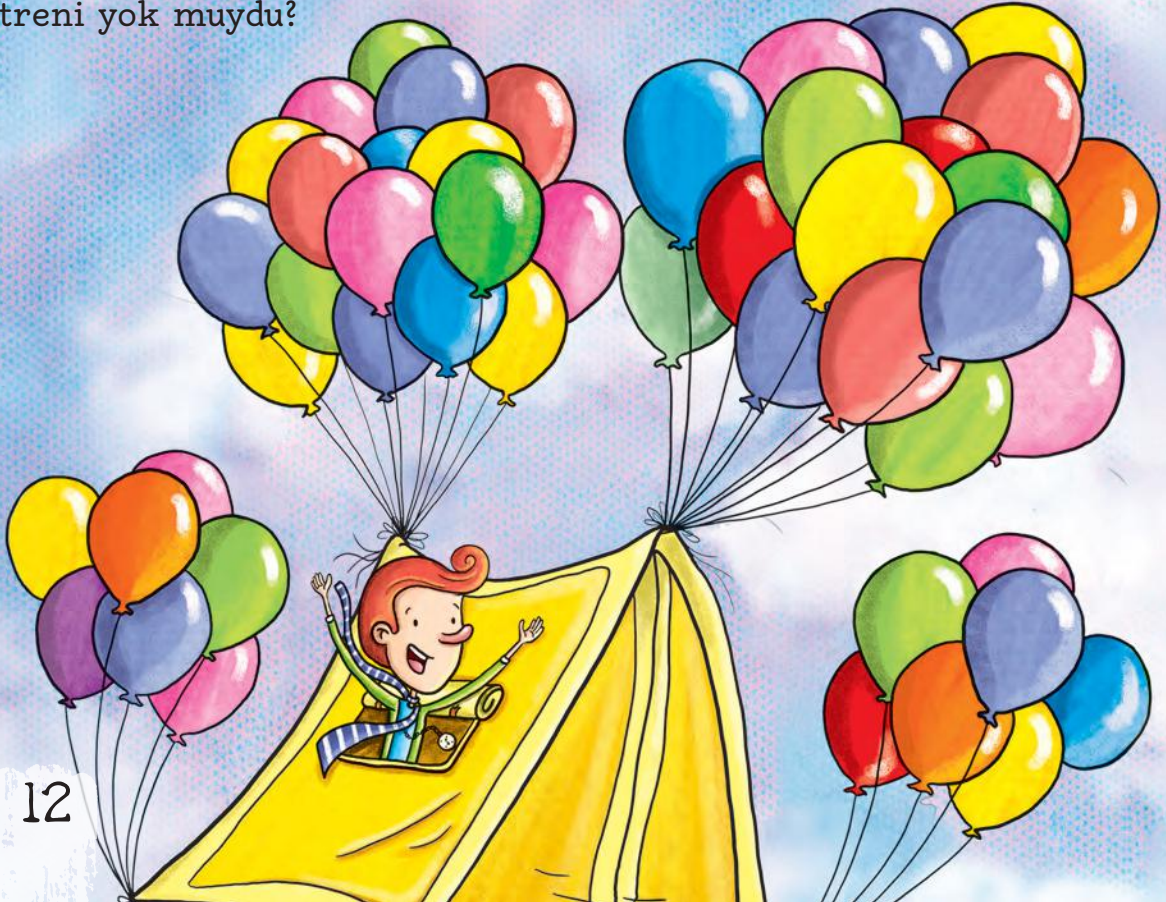
Şaşkınlık içinde gezegenin en yaşlısını buldu.

- Merhaba, ben Tiktak. Buradan geçerken aracımın yakıtı bitti. Bana “Elan çiçeği” gerekiyor. Sizde varsa bana verebilir misiniz?

Yaşlı adam zorlukla başını kaldırdı.

- Görmüyor musun birçok işim var. Hiçbiri de yetişmiyor. Biz mutsuz bir gezegeniz. Sana yardım ederek neden seni mutlu edelim ki?

- Çünkü insan birini mutlu ettiğinde kendisi daha çok mutlu olur, dedi Tiktak. Hem ben de size yardımcı olabilirim.

- Bu gezegen, ben kendimi bildim bileli meşgul, mutsuz ve hareketsiz. Gerçekten yardımcı olabilecek misin?

Tiktak, anlatmaya başladı:

- Ben fark ettim ki buradakiler ya geçmişte ya da gelecekte yaşıyor. İçinde oldukları zamanın kıymetini bilmedikleri için de hiçbir işleri yetişmiyor. Size, bir zaman treni yapmalıyız.

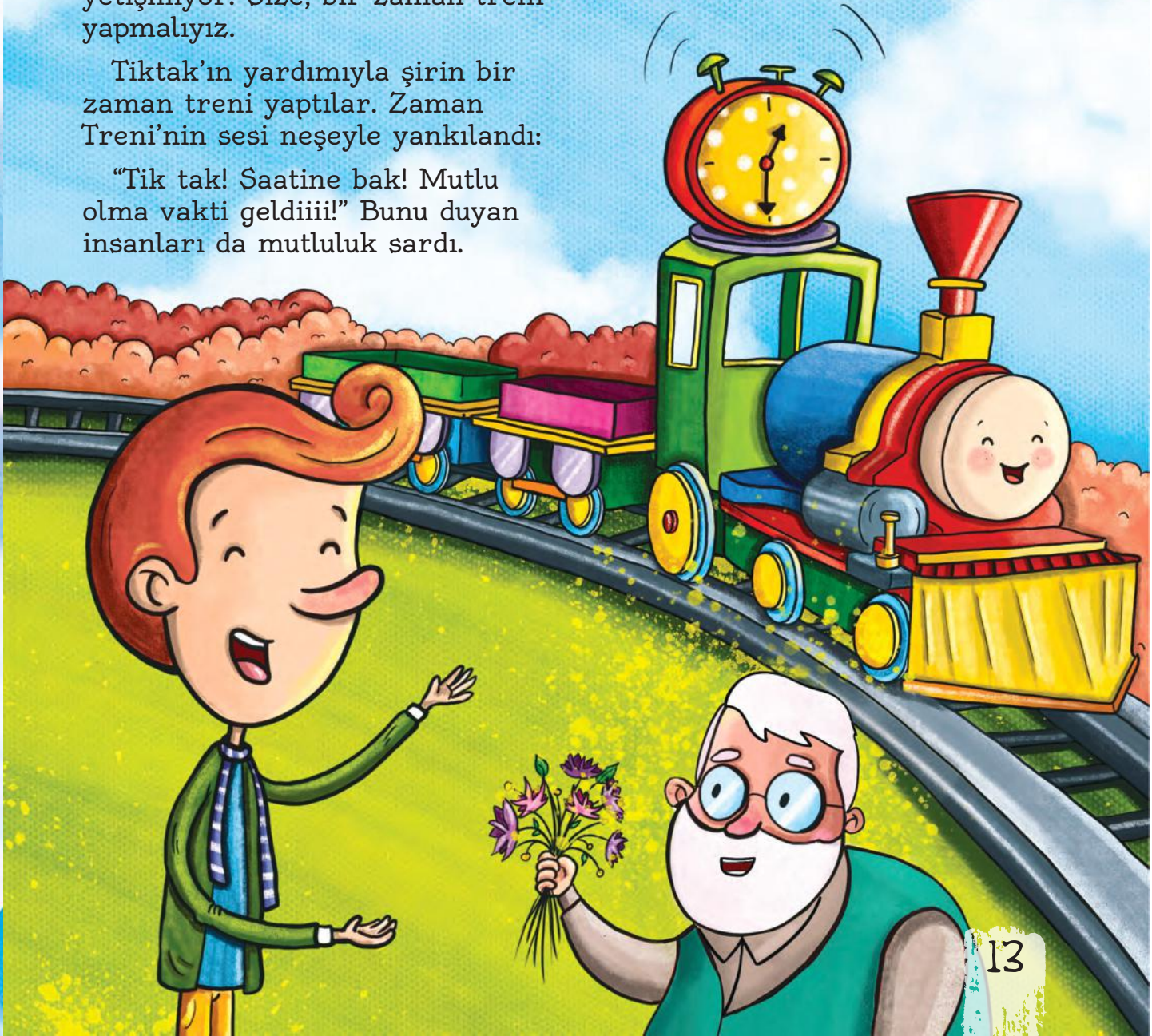
Tiktak'ın yardımıyla şirin bir zaman treni yaptılar. Zaman Treni'nin sesi neşeyle yankılandı:

"Tik tak! Saatine bak! Mutlu olma vakti geldiiii!" Bunu duyan insanları da mutluluk sardı.

Olanları uzaktan izleyen yaşlı adam neşeyle Tiktak'a teşekkür etti. İhtiyacı olan Elan çiçeğini verdi.

- Sen bize çok güzel bilgiler öğrettin. Bu iyiliğini unutmayacağız.

Tiktak, gülümseyerek gezegene veda etti. Güzel bir yolculuk onu bekliyordu.

Okyanusta Mutluluk Baloncukları

Bir varmış, bir yokmuş. Ateş böcekleri fener iken, kırkayaklar tren iken; minik karınca, gökdelenini usul usul diker iken...

Bütün balıkların neşeyle yaşadığı kocaman bir okyanus varmış. Burada büyük balık, küçük balığı yemezmiş.

Bu balıklar, minicik akvaryumda tembel tembel dolaşan balıklara hiç benzemezmiş. Okula gider, oyunlar oynar, birbirlerine yardımcı olur, herkesin eğleneceği güzel şakalar yaparlarmış. İşte bu balıklardan biri de Pullu'ymuş.

Minik balık Pullu, o sabah neşeyle uyanmış. Hazırlandıktan sonra okul servisini beklemiş. Kocaman deniz kaplumbağası, minik balıkların okul servisiymiş. Minik balık, kaplumbağa gelince seslenmiş:

-Hoş geldin sevgili kaplumbağa!
Ne güzel bir gün değil mi?
Peki sen kaç yaşına
girdin?

-Hoş bulduk Pullu! Gördüğüm günlerin en güzeli. 150 yaşına girdim ve hâlâ çok gencim, diyerek gülmüş.

Pullu ve kaplumbağa her sabah bıkmadan aynı konuşmayı yaparak çok eğlenirlermiş.

Güzel bir yolculuktan sonra okula gelmişler.

Pullu okulunu, arkadaşlarını, öğretmenlerini çok seviyormuş. Mutlu olmak bir tercih olduğundan, hep mutlu olmayı seçermiş. Öyle kocaman şeylere de ihtiyacı yokmuş. Okyanusa yağan yağmur, bir baloncuk, onu mutlu etmeye yetermiş.

Her şey böylesine güzelken, bir anda korkunç ağlama ve çığlık sesleri duyulmuş.

Herkes aynı anda "Benekliii, seni yaramaz balık! Acaba yine kime zarar verdi?" demiş.

Okulda bir problem varsa, Balık Benekli hep orada olurmuş.

Öğrenmişler ki; Balık Benekli önce sıra arkadaşının yüzgecine vurmuş, ardından seksek oynayan balıkların oyununu bozmuş. Yaptığı yaramazlıklara gülerken de bir geminin geçtiğini görmüş. Gemiyle yarış yapan yunuslara

özenerek onlara katılmış. Ama hem gemiyi geçememiş hem de geminin baloncukları onu çok geriye savurmuş. Bu sefer de Benekli, hırçınca ağlıyormuş.

Bu durum, herkes için normalmiş. “Ne de olsa Benekli, yaramaz bir balık.” diyerek kimse önemsememiş.

Pullu, “Acaba neden böyle yapıyor? Eminim o da memnun değil bu durumdan. Ben herkesin içinde iyi bir balık olduğuna inanıyorum.” diye düşünmeye başlamış.

En sonunda Pullu, Benekli ile konuşmaya karar vermiş.

Benekli, elindeki sapanla minik balıklara deniz kabuğu fırlatmaktaymış.

Pullu:

- Merhaba Benekli. Nasılsın?

- Görmüyor musun ne yaptığımı? Hem yanıma niye geldin? Sana zarar verdiğimi hatırlamıyorum.

- Evet Benekli. Bana hiç zarar vermedin. Ben senin iyi bir balık olduğunu düşünüyorum. Seninle oynamaya geldim. Seninle oynamaya geldim. Düşünsene. Biz seninle böyle konuşurken kocaman bir balina üzerimize kaya fırlatsaydı, kendimizi nasıl hissederdik? Bir daha hiç oyun oynayamazdık değil mi, demiş gülümseyerek.

Bunu duyan Benekli, sapanını arkasına saklamış. Suratı masum bir balığa dönmüş.

Pullu, Benekli'ye dostça sarılmış. Dur sana bir bilmece sorayım:

- Balıkları üzer, olta değil;
gemilerle yarışır, yunus değil;
bil bakalım bu kimdir?

Biri ilk defa Benekli'ye sevgi
gösteriyormuş. O da kendini
tutamamış. Anlatmaya başlamış:

- Söyler misin Pullu? Kimseye
zarar vermezsem, ağlamazsam
beni nasıl fark edecekler?
Benimle nasıl ilgilenecekler?
Bütün bunları dikkat çekmek
için yapıyorum.

Pullu gülümsemiş:

- Canım arkadaşım, iyi
niyetli, çevrene huzur veren bir

balık olursan hem sen mutlu
olursun hem de diğer balıklar.
O zaman herkes seni fark eder.
Üstelik sen bir gemi değilsin ki.
Kendi türünden olanlarla yarış
yapmalısın.

Benekli'nin gözlerinin içi
gülüyormuş. Pullu'ya kocaman
sarılmış.

"Ben de sana bir bilmece
sormak istiyorum." diyerek
sormuş bilmecesini:

- İçimi ısıtır, Güneş değil;
iyiliği öğretir, öğretmen değil;
bil bakalım bu kimdir?

Küçük Sevimli Mutlu Şeyler

Vaktiyle insanların konuşmaya gerek kalmadan birbiriyle anlaşabildiği güzel bir köy varmış. Köylüler ne ekerlerse onu biçeceklerini bildiklerinden toprağa hep iyilik tohumları atarlarmış.

Sevgiyle sulanan tohumlar, kocaman mutluluk çiçekleri olup yemyeşil çimenler üzerinde gülümserlermiş. Mavi gökyüzünde umut kuşları uçarmış.

Köyün en yüksek dağından aşağı bakıldığında, insanın içini ısıtan sapsarı bir tarla görülürmüş.

Tarla o kadar sarıymış ki sanki güneş kocaman bir hortumla o tarlaya kendi renginden püskürtürmüş.

Altından daha parlak bu sarı yer,
ayçiçeklerinin eviymiş.

Bütün ayçiçekleri gün doğumuyla
beraber yeni güne uyanır, ay gibi
yüzleriyle birbirlerine gülümserlermiş.

Çünkü onlar rengi solmayan parlak

sarı kıyafetlerini, güneşin şefkatle içlerini ısıtmasını, usulca esen rüzgârın yapraklarıyla oyunlar oynamasını severlermiş.

İçlerinden bir ayçiçeği varmış ki diğerlerine benzemezmiş. Arkadaşları yağan yağmurun, gezgin kelebeklerle sohbetin tadını çıkarırken o hep telaşlıymış.

Hep kendi kendine “Acaba şu an mutlu muyum? Mutlu olmam lazım.” der dururmuş. Hep mutlu gözükmeye çalışır, bunu diğer ayçiçeklerine de kanıtlamaya çalışırmış.

Ayçiçeği, bir sabah uyandığında yaramaz bir karganın, çekirdeklerinden birkaçını yediğini görmüş. Buna çok üzülmüş. Tam ağlayacakmış ki: “Ya ağladığımı görüp benimle dalga geçerlerse?” deyip tuhaf bir yüz ifadesi takınmış. Meşhur sorusunu kendi kendine tekrarlayıp durmuş: “Ben şimdi mutlu muyum? Ama mutlu olmalıyım..”

Ayçiçeği kendi kendine konuşurken fark etmemiş ama bir uğur böceği başından beri olanları izliyormuş.

Uğur böceği, Ayçiçeği'nin yanına yaklaşıp:

- Merhaba, nasılsın, diye sormuş.

Ayçiçeği hemen gülümsemeye çalışıp,

- İyiyim, sen nasılsın, demiş.

Uğur böceği:

- Ben kendimi bugün çok iyi hissetmiyorum. Bir arkadaşım la buluşacaktım. Fakat son anda başka bir işi çıkmış. Hayal kırıklığına uğradım. Üzüntüler paylaştıkça azalır. Bu yüzden sana anlatmak istedim, diyerek Ayçiçeği'ne dostça bakmış.

Ayçiçeği:

- Üzölmek, hayal kırıklığına uğramak seni rahatsız etmiyor mu? Hep mutlu olmak gerekmez mi?

Uğur böceği tebessümle:

- Dünyada dört farklı mevsim var. Bir gün içinde, gökyüzü bile renkten renge girer. Biz, nasıl hep aynı hissedelim ki?

